

Mõnne hea aasta pärast, — se olli 1785 — tulli rikkas mees kaugelt Indiamalt, kes selle kehwa mehhe keige surem wõllaline olli, kojo, otsis omma heateggiat waestemaeast üles, maksis omma wõlga täie käsudega ja tänna-likko süddamega taggasi ja nenda olli se wana kehwa mees jälle koggoni rikkas.

Kui kehwamees omma rahha olli kätte saanud, läks kohhe kohto ette ja ütles: „Summal satis ühte minno wõlglasist kaugelt maalt taggasi, kes minnule omma wõlga täie käsudega taggasi maksis, kust mul koggoni lootust enam ei olnud; agga need wõlglased, kes siin liggedal ellawad ja minno hädda näggid ja kuulsid, ei mõttelnud mitte minno peale. Summal täsfugo selle trui mehhele weel tuhhat ja tuhhat korda rohkem, kuidas temma sedda jubba selle ausa mehhele teinud.“ Selle peale pallus ta ennast waeste maeast lahti, tännas süddamest selle armo ja hea eest, mis kohtowanne- mad temmale teinud ja kinkis tuhhat rubla waestemaea käsufis, selle palwega, et kui jälle üks nisugguse hädda sisse juhtub, kuidas tem-

ma luggu olnud, sest rahhast woiks aidatud sada. „Mi kaua“, ütles temma, „kui ma ellan, saan nüüd ommaga läbbi ja mis min- nust ülle jääb, peab pärast mind sia waeste maeasse sama!“ Tännas weel ja läks ärra. Teised petjad, kes kelmi modi wannamehhe wasto ollid, kerjasid keik wimati, agga wanna- mees ja temna wõlla auus täsfuja ellasid kui ausad mehhed liinas, kedda keik armastasid ja auustasid.

Saggest hea ja helde südda

Sadab kehwa ello hädda,

Sest et tännamata lomad,

Kawwalust ja pettust tewad! —

Keik ei olle siiski petjad,

Mõnned on ka ausad maksjad,

Kuidas segi mees on teinud,

Mis siin luggejad on näinud.

Rikka ahnus, waese truus.

Üks wägga rikkas kaupmees kautas kord ühhe illusa rahha kufro ärra, kus mõnne hea